

TÚLLÉPÉS

AZ AQUILA NEGYEDÉVI FOLYÓIRATA

2024/II. MÁJUS 1.

A HALÁL UTÁN PONTOSAN
MI TÖRTÉNIK?

ISTEN MEGTAPASZTALÁSA

GONDOLATOK AZ EMBERI
TUDOMÁNY TORZULÁSAIRÓL,
ÉS AZ EMBERI TÁRSADALOM
GONDOLKODÁSÁNAK BESZŰKÜLÉSÉRŐL

GONDOLATOK A SZÉPRŐL

TÚLLÉPÉS

11. évfolyam 2. szám

Megjelent: 2024. MÁJUS 1.

Az AQUILA katolikus közösség negyedévi folyóirata

A kizárólagos materiális gondolkodáson túllépve: lelkiesség, spirituális kultúra — filozófiai, teológiai, pszichológiai, szociológiai, művészeti és egyéb tudományos megközelítésben.

Megjelenési gyakorisága:

Negyedévi folyóirat

A folyóirat régi példányai az archívumban megtalálhatók.

Nemzetközi azonosítószám:

HU ISSN 2064-7700

Alapítás ideje: 2014. július 1.

Kedves Olvasóink!

Szeretettel köszöntjük Önöket, s reméljük, hogy sok kellemes, gondolkodással töltött időt szerzünk Önöknek, és idővel egyre több olvasónk lesz.

Miért indítottuk el ezt az eleinte negyedévente (majd terveink szerint sűrűbben) megjelenő elektronikus kiadványunkat? Az ok a kiadó AQUILA Közösség lelkiségéből fakad. Mi 38 éve vagyunk katolikus közösség, mely eddig sokféle működési formációt is létrehozott, és fenn is tart. Ami a cikkek tartalmára vonatkoztatott igényünk: újszerű, valós értéket hordozó gondolkodás jellemezze, és csakis a végső igazsághoz közelítő, kereső elképzelés érvényesüljön. A cikkekért nem tudunk fizetni, ahogyan az olvasásuk is ingyenes.

Keressük a spirituálisan is korrekt, univerzális szintet jobban megközelítő, teljes körű tudományos gondolkodást, nyitottságot, bátorságot, hogy minél jobban megismerhessük az embert, a földi létet és az univerzumot.

Célunk az emberi kultúra, a tudományos élet kitágított gondolkodás felé való rehabilitációja. Joseph Ratzinger szavaival élve: **„Senki sem állíthatja azt, hogy ő a szó igazi értelmében „tudja”, hogy Isten nem létezik. De felállíthatja azt a hipotézist, hogy nem létezik, s ebből a tételből próbálhatja megmagyarázni az univerzumot.”** (Krisztusra tekintve) Mi azt látjuk, hogy a jelenlegi tudományos élet megnyilvánulásai szinte csak földies, materiális szempontból próbálják megérteni, megélni a világot. Az így (meg)magyarázott földi világ jelenségei nagyon sok esetben — jelenleg még felmérhetetlenül, vagy be nem vallottan — téves következtetésekre vezethetnek. Pl. a világ keletkezésének módja, oka. Vagy az ember megjelenésének ideje, hogy miből és hogyan alakult ki, más bolygókon, más életek keresése, a kizárólagosan szén alapú gondolkodás is nagy hiba stb.

Az AQUILA feladatának tekinti az emberi felfogás horizontjának a felfoghatóság határáig való tágítását, amit szerintünk folyamatosan feszegetni, nyújtani, bővíteni lehet.

K. Jaspers gondolatai: ***Az egzisztenciális embernek mindig úton kell lennie, nem merevedhet meg dogmatikus igazságokban (...) mindig nyitva kell állnia és tanulékonynak kell maradnia, készen arra, hogy megvitassa az ellenkező álláspontot, mindig tudtában annak, hogy a vándorló embernek nincs végleges igazsága.*** Nyíri T.: Filozófiatörténet (1983),

14.2.2. fejt., 446.o.

A TÚLLÉPÉS kiadvány a kedves Olvasóktól az elmélyült olvasást várja. Az AQUILA nyitott minden újat hordozó elmére, elfogadjuk és közöljük a beadott cikkeket, ha a Szerkesztő Bizottságunk jóváhagyja.

Minket Istenen kívül senki sem működtet, és szabadok vagyunk mindenféle földi érdektől, nem fogjuk sem politikai, sem semmiféle más érdekből cenzúrázni a beadott cikkeket. A közlés legfontosabb kritériuma elsősorban az, hogy a fenti szellemben íródott-e a mondandója, megfelel-e ennek a kitágított horizontnak, megfogalmazása és mondandója

tekintetében megfelelően igényes-e, hordoz-e logikát, újszerű gondolkodást. Nem számít a szerző vallási és politikai hovatartozása, ha nem támadja az Istenhitünket.

Semmiféle erőltetett, igazi értékeket nem hordozó, plágiumgyanús terméket sem fogadunk el!

Egyéniségek írásai kellenek.

M. Blondel

***Minél többet tud az ember,
minél többje van, minél több ő maga,
annál inkább tudatára ébred annak,
hogy nincs semmije, nem tud semmit,
hogy nem az, amit akar.***

(Nyíri T.: Filozófiatörténet (1983), 15.2.2. fejj., 494. o.)

Tartalom

KEDVES OLVASÓINK!.....	4
A HALÁL UTÁN PONTOSAN MI TÖRTÉNIK?	6
A 21. századi nyitott ember számára ad ez a cikk egyrészt válaszokat, másrészt segít a kérdések feltételében, hogy nyitottan merjünk gondolkodni arról, amire egész életünkben készülünk, a halálról, és az utána levő létről.	
ISTEN MEGTAPASZTALÁSA.....	12
Jelen írás Isten megtapasztalásának lehetséges módjairól elmélkedik, kezdve az öt érzékszervvel felfogható hatásoktól egészen a mély belső imáig. Vajon becsapjuk-e magunkat, agyi reakciókat élünk-e meg, vagy valóban Istent?	
A GONDOLATOK AZ EMBERI TUDOMÁNY FEJLŐDÉSÉNEK TORZULÁSAIRÓL, ÉS AZ EMBERI TÁRSADALOM GONDOLKODÁSÁNAK BESZÜKÜLÉSÉRŐL.....	17
Eltávolodva az emberiségtől egy földönkívüli szemével nézve vajon mit látnánk a társadalmunkban? Építő jellegű kritika, hogy merjünk nyitottabbak lenni, és ne fogadjuk el megtörhetetlen igazságnak azt, amit csak a saját rendszerünkön belülről állapítottunk meg.	
GONDOLATOK A SZÉPRŐL.....	19
Mi a szép? Miért fontos a külső megjelenés a mai embernek? Mindig így volt? Hogyan emelkedik fel ez a kérdés magasabb, lelkebb dimenzióba? Miért szépek a szentek megnyilatkozásai? Miért nem szép a tömegkultúra?	

Pável Márta

A HALÁL UTÁN PONTOSAN MI TÖRTÉNIK?

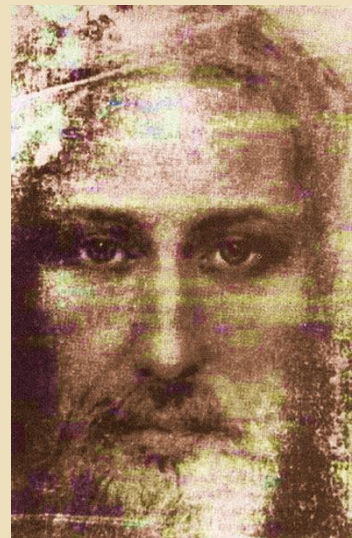
Azt még talán „tudjuk”, hogy amikor az ember meghal, a lélekkel mi lesz. Mindig hajtott a vágy, hogy részletesen szeretném tudni a válaszokat és a mikénteket. Az egyházak, vallások nem adnak kielégítő választ, mindegyik valameddig ad, pl. mennyország, tisztítóűz, pokol és...? 3D-ban (háromdimenzió) fizikálisan nem igazolható, lélekben spirituálisan nyomon követhető, de semmiféleképpen sincs visszahozható konkrétum, csak sejtéseink, hipotéziseink lehetnek. Abból, amit a különböző vallások tanítanak, nem sokat tudunk meg.

Mi lehet a lélek további sorsa?

Az nem elfogadható, hogy meghalunk és kész, eltemetnek és nincs tovább, ez egy nihilista, materialista felfogás, és ezzel részemről semmiféleképpen nem lehet azonosulni, miután rendkívül sok jel van, és rendkívül sok megmagyarázhatatlan „történés” van az eltávozottakkal kapcsolatban.

Ezt a cikket nem spiritiszta és nem okkultista ismertetésnek szánom, hanem egy közös gondolkodásnak, egy a 21. századi és nem zárt fejű és lelkű embereknek, olyan olvasóknak, akik minden szinten hajlandók együtt gondolkodni.

¹Tibeti Halottaskönyv „A hit nem magasabb rendű a tudásnál, sem a tudás nem magasabb rendű a hitnél, a kettő alapvetően más...” Ez így igaz, s még jobban távolítja a kettő közötti kapcsolatot és a megismerést. Azt tudjuk, hogy az ember testből és lélekből áll, halállal a test leválik, a lélek pedig eltávozik. Az, hogy a testtel a továbbiakban mi van, az nem annyira érdekes, eltemetjük, elégetjük, de minimális spirituális maradék megőrződhet. Ugye nem véletlen, hogy a szentek csontjainál, maradványainál csodák történnek. Történnek-e, vagy milyen mértékben, az attól függ, hogy mennyire „izitódott át” mennyire volt szubtilisen áthatva Istentől. Ez az áthatás, ez az energiaszint a testből hosszú időn keresztül nem távozik. Egy hasonlattal úgy tudnám érzékeltetni, hogy pl. a testünk /a levetett ruhánk/ egy darabig hordozza az alakunkat, a különböző testrészeinknek a domborulatait, ami aztán később elfoszlik. A test spirituális rezgései is, ami megmarad, lassan eltávozik, de ha ez nagyon erős volt, nagyon közeli az isteni Fényhez, akkor sokáig megmarad, és akkor akár 100 vagy akár 1000 évig is lehet, és csodák történhetnek körülötte. Három példa – de nagyon sokat említhetnék –.

„Római Filoména vagy egyházi nevén Szent Filoména, vértanú, a 3. század végén élt, Korfu szigetén született görög királylány. XVI. Gergely pápa nyilvánította szentté 1837. január 30-án kelt *Dum in sacrorum* kezdetű dekrétumával, két elismert csoda után.” Wikipédia² „Paul de Magallon (1784-1859) az adományozás hatására úgy döntött, hogy odaajándékozta az itáliai kegyhelyről származó Szent Filoména ereklyét. A család saját, lyoni birtokán Szent Filoména tiszteletére kápolnát építtetett, amit „Lorette”-nek neveztek el. Húsz évvel később, Pauline halálos beteg lett, aki az itáliai kegyhelyre vitette magát. Ott csodálatosan meggyógyult; majd hazatérése után, a kegyhelyen kapott újabb csontereklyéből adott egy darabkát Vianney János ars-i plébánosnak.”

Nagyon erős szent PIO Atya³ „(Pietrelcina, 1887. május 25. – San Giovanni Rotondo, 1968. szeptember 23.) stigmatizált olasz római katolikus pap, kapucinus szerzetes... Pio atya életében a stigmák mellett legismertebb és több tanú által igazolt rendkívüli jelensége a gyónók lelkének, gondolatainak olvasása, valamint az ún. bilokáció (egyszerre két helyen való jelenlét). Közismert, több esetben tanúsított és sokszor vizsgált jelenség volt továbbá a rendkívül magas testhőmérséklet (48 fok) és egy nagyon kellemes, intenzív virágillat, amely jelenlétéhez vagy az általa használt tárgyakhoz kötődött”. A csodatevései halála után is folytatódnak, sokszor fűszeres pipadohány illattal.

¹ a Tibeti Halottaskönyv címet viseli, noha az eredeti Bardo Thödol Csenmo (bar-do thos-sgrol chen-mo) jelentése: A köztes létből hallás útján való szabadulás

² https://hu.wikipedia.org/wiki/Szent_Filoména

³ https://hu.wikipedia.org/wiki/Pietrelcinai_Szent_Pio

Avilai Szt. Teréz, Tereza de Cepeda y Ahumada 1515. március 28-án született Avilában. *Alba de Tormes*-ben hunyt el hatvanhét éves korában, 1582. október 4-én. V. Pál pápa avatta boldoggá 1614-ben és XV. Gergely pápa szentté 1622-ben. VI. Pál pápa 1970-ben egyháztanítóvá nyilvánította. Teste épen maradt, s mindenki (rangos emberek) egy-egy részt hasítottak le belőle, és a maradék egy kis fehér koporsóban van Avilában. Vallotta, hogy pl. áldozásnál, nem tudja megakadályozni, hogy felemelkedjen a földről, sőt nagyon kellemetlenül érezte ettől magát a kiváltságtól. Életében és halála után is sok csoda történt.

Tudjuk, ezt akár misztikumnak is nevezhetnénk, és az ebbe való behatolás, megélés elmélkedéssel/meditálással lehetséges. (1) „*A misztikumnak semmi köze az értelemhez, a meditálás tehát se nem értelmes, se nem értelmetlen...*”

Ha a lélek útját firtatva tovább megyünk, akkor már, mint említettem, az információink meglehetősen hipotetikusak. Az ember azt tudja, hogy ha körülötte – egy érzékeny, elmélkedő lény lévén – különböző spirituális, transzcendens jelenségek zajlanak le, ezek még sajnos nem bírnak bizonyító erővel a 3D-ben. (Nagy kérdés, mennyire kell itt bizonyítani és mennyire elég a HIT!) Mivel egyrészt a három dimenzióban nem bizonyítható a többi, másrészt a pszichiátria azt mondhatja, hogy ez nem normális dolog, harmadrészt pedig azt mondhatja – ha jó szándékú – egy tudós, hogy ezt még nem tudjuk megmagyarázni, mert a tudomány mai állása szerint, nem tartunk itt. Ezzel az utóbbival még egyet is tudok érteni, és pontosan ezért szeretném ezt a jó szándékú elemzést leírni, hogy – feltételezhetően – mi történik a lélekkel a halál után.

Ismétlem, ezeket az információkat, körülbelül olyan úton szerezhették, ahogy saját magam/magunk is tapasztalhattuk. Miután több szent könyvben olvasható, például ⁴ a Tibeti Halottaskönyvben, vagy a Hindu Halottaskönyvben, vagy a Bibliában, vagy látók írásaiban stb., hogy szerintük mi is történik a lélekkel az ember halála után. Viszont minden a hit körébe van utalva, a bizonyítás gyér, valódisága természeténél fogva senkin sem kérhető számon, még azokon sem, akik nem hiszik.

A három dimenzióban élő, gondolkodó embernek viszont nagyon nehéz úgy élni, hogy nem tudja, hogy mi van tovább, nem tudja, hogyan van tovább, és nem tudja, hogy biztosan van-e tovább. Abban biztos vagyok, hogy van további „lét”, a milyenségében viszont hézagos az ismeretem, mert közben egyre mélyülő információkhoz jutok, s egyre bizonytalanabb vagyok, mert, amit eddig tudtam, az szimplicizált ahhoz képest, amit újonnan kapok.

Miután az életemben egy nagyon sajnálatos haláleset történt, így egészen más spirituális információk értek el hozzám, mint addig, mert érzékenyebbé váltam, jobban efelé

⁴ <https://terebeess.hu/keletkultinfo/lexikon/Tibeti-halottaskonyv.pdf>

fordultam, s ennek a létnek a kutatásával olyan dolgokat tudhat meg az ember, ami sehol sincs leírva. Viszont racionális emberként az esetleges földi kontroll keresése nem ártana, főleg, ha meg is lenne.

Az ember – remélhetően – elég kritikus önmagához, és megpróbál „tudományos” lenni, mert ugye a három dimenzió túl a mi tudományunk az nem sokat ér. A kritikusság azért valamennyit számít, s azt látni kell, hogy a sok információ alapján, amit a szent könyvekben és azon túl is, esetleg vélt vagy valós pl. ufós elmondások, vagy egyébként látó emberek elmondanak, azt kell mondani, hogy nem kérdés, hogy valamiféle, teljesen más minőségű életben van a lény, de már nem az a lény, akit ismertünk. Nagy kérdés, hogy az eltávozott, de más minőségben/ létezésben levő lélek milyen potenciállal rendelkezik, illetve rendelkezhetne. Mitől függ az, hogy milyen erő birtokában van és mire használja? Itt nem ijesztgetésekre és rémségekre akarok rátérni – ez távol áll tőlem –, viszont, ha egy embernek –ugye a Bibliában benne van, hogy az embereknek hány talentuma lehet, és ha valakinek – sok talentuma van, lehet, hogy a földi életében is már látszik rajta, és a halála után tud olyan dolgokat cselekedni, amit más ember nem tudna megtenni.

Erre mondok két példát.

Az első: volt egy kollégám egy nagyon karizmatikus egyén volt és mondhatjuk azt is, hogy egy „nagy franc”, minden kitellett tőle. Egyszer az Ő ötletéből /mivel sokat beszélgettünk, érdekelte az, amit tanítottam, tudtam/, azt javasolta egyezzünk meg, ha az én spirituális elveim igazak, akkor vissza kell jönni annak, aki előbb hal meg és megmondani, hogy úgy van-e, ahogy gondoltuk, vagy nem. Vigyorogva megegyeztünk. Körülbelül három hónap múlva a kollégám a munkahelyén kb. 20 orvossal körül állva asztmás allergiában fél órán belül meghalt, délután 2:00 óra körül. Még próbálkoztak életben tartani, s én hazamentem, de négy órakor a kocsimba ülve erősen hallottam a hangját, azt mondta; *igazad volt Varga*. Ekkor sírva, üvöltözni kezdtem, hogy meghalt a B.. A munkahelyen a fekete zászló már kint lengett. *Neki volt ereje halála után megmondani azt, amit megfogadtunk*. De itt még nem ért véget a dolog, mert a temetésénél egy olyan „cirkuszt” rendezett, amelyet még soha nem láttam, de rá jellemző volt. A Farkasréti temetőbe sütött a nap a ravatalozónál, kék ég, semmi baj nem volt. Kolléganőim általában a fehér blúzba sötét szoknyába, de én fekete blúzban és fehér szoknyába voltam, ez a későbbiekben fontos. Nagyon sokan voltunk, kikísértük a temetőbe, mindenkinél volt egy szál sárga rózsza. Amikor a sírba leeresztették megdöbbenően, az addig nem létező felhőkből, az ég hirtelen elborult, nagyon hirtelen olyan vihar keletkezett, hogy a ravatalozóban is térdig állt a víz, a kocsikból, amikor az ajtót kinyitottuk, ömlött ki a víz, annyi eső esett kb. 10 perc alatt. Mindenkinek az esernyőjét kifordította a szél, csurig áztunk. B. szerette a nőket, s itt gyakorlatilag majdnem mindenkit levetkőztetett, mert a fehér felsőrész a testhez tapadt. Kollégák akkor már nem sírtak, hanem visítva azt mondták, hogy *ez volt az utolsó huncut tette*. Amikor a temetőből kimentünk már ismét hétágra sütött a Nap, de mi úgy néztünk ki, mint egy Unicum reklám. Amikor hazaértünk, csodálkoztak rajtunk, hogy hol tudtunk elázni, mert sehol nem esett az eső. Hát igen sehol, csak, ahol a B.-t temettük. Ez valós, igazolható történet, egy nagy lelkiedényű lény olyan tette, ami nem mindenkitől telik ki. Ezt nem nagyon lehet más-képp magyarázni.

Második példa: egy általam egy évig „kezelt” ember volt, aki családi veszekedések miatt meg akart halni. Lelkileg/ spirituálisan foglalkoztam vele, 1 év vissza-visszatérő veszekedések miatt (amivel agydaganatot produkált magának) gyakorlatilag a végén kérte, hogy „engedjem” meghalni. Rendben, nincs több ima, fény a gyógyulásért stb., természetesen, ha így dönt, akkor mennie kell. „Útravalóul” elmélkedésben megmutattam neki, hogy milyen a másik lét. Ő sírva fakadt, hogy eddig miért nem mutattam meg neki? Mondtam, hogy azért, mert nem akartál volna itt maradni. Ő azt mondta, hogy most már szeretne elmenni, és nem tellett bele 2-3 hét miután el is ment. Már eszméletlenül feküdt a kórházban, amikor bementem. Már pár napja nem is mozdult – ez nagyon hosszú történet, csak a végét írom le...–. Amikor mentem ki, akkor felemelte a kezét, intett, tudtam, hogy most elbúcsúzott. Valóban, éjszaka meg is halt. Másnap a kapuban „állt” színesbe deréktól fölfelé látszódtott, szokásos piros sapka volt rajta – mert autóversenyzők közé tartozott –, és azt mondta nekem, szomorúan széttárta a kezét, hogy; látod, ez van, igen ez! Valóban megtörtént és ez is az ő erejét bizonyította.

Két különböző történet, két különböző esemény, de mind a kettő arra mutat rá, hogy van odaát, hogy vissza lehet jelezni, hogy vissza lehet jönni, hogy lehet üzeni. Vigasztaló is lehet, hogy még el lehet búcsúzni lélekben a halottól, mert nincs halott lélek, csak halott ember van, akiről lement a teste!

Kérdés, hogyan érezzük a lelket, lehet-e vele beszélgetni, érdekes dolgok derülhetnek ki, pl. ott a sírnál. Erre nem mindenki képes, de aki erre érzékeny az igen, habár a közvélemény ezt már nem érti meg, sőt gyanús is nekik, nem baj, akkor is ez van! Jó pár embernek nem kérdés, hogy ez így van, de szabad akarattal fogva mindenki azt hisz el, amit akar.

A további kérdés, hogy mi van utána, azután, hogy a lélek leadja a jelzéseit, eltelik pár hónap, mi történik vele? Erről már sokkal kevesebb információ kering, nem tudjuk – tán vélhetjük – mikor megy tovább, milyen formában (itt nem fizikai formára gondolok, hanem minőségire)? Erről már erősen megoszlanak a vélemények ... száz napos ima még lehet, vagy mise? Rengeteg dolog lehet, amit nem tudunk. Kérdés „földközélen” van-e az eltávozott-, s meddig? Sirathatjuk e, hogy ne akadályozzuk a tovább menetelét, meddig jó ez neki? Számítunk-e valamit az eltávozottnak, mert többnyire ezt reméljük, de hiteles információink nincsenek. Vallásokból tudjuk, ha nem engedik el a családtagok, nem tud továbbmenni, vagy ha még nem törlesztett valamit, és ott bolyong a temetőben a saját sírja körül stb... Nem véletlenül vannak ezek a temetői félelmek – de én nem babonás félelmekről írok, hanem –, azt is kellene pontosan tudnunk, ha nem tud megnyugodni a lélek, mi történik vele? Tudom ezek balga kérdéseknek is tűnhetnek, lehet, hogy ha nagyon bedolgoznám magam a témába, idővel választ is kaphatnék, s lehet, hogy most könnyebb csak kérdezgetnem.

Földi időben nézve mi történik az eltávozott lelkével. Mi történik azután, hogy a lélek nem halt meg, mi a sorsa? Az egyértelmű, hogy él, mert ha meghalt volna, akkor pl. a fenti két jelenség sem lett volna, hanem snitt, és kész. A Bibliában és sok spirituális tapasztalat szerint is van tovább, magam is rengeteg dolgot tudnék írni, csak nem akarom ennek a Túllépés lapnak a jellegét eltolni, de mégis túllépünk az életen, tehát bele illik a Túllépés lapunkba.

Azt gondolom, hogy attól is függ, hogy kivel mi történik ezután, hogy mennyire felelt meg az isteni törvényeknek, illetve mennyire teljesítette a feladatát, illetve mekkora nagy lélek volt. A továbbiakban a sorsa ettől is függhet, és ezt megint nagyon nehéz bizonyítani, csak hipotézis szintjén tudom mondani; nagy valószínűséggel a „lélektengerbe” zuhan a lelkek kb. 80-90%-a. Ez sem igaz, csak hasonlat – s mindegyik sántít –, de valahogy érzékeltetni akarom, mi, hogyan működhet. /Logikának jó lesz, de így igaz-e, vagy el sem bírjuk képzelni, hogy működik? / Pl. azt mondjuk, hogy ha valaki nem tudta magát élet-

ében sem egybetartani, akkor belezuhan ebbe a „lélektengerbe”, amit be lehetne osztani több 1000 minőségi fokra, s attól függ, hogy a bezuhant lélek milyen fokú szintre süllyed, hogy milyen a lelki minősége. Ez olyan, mint amikor becsapjuk a vízbe a fát – vagy valamit – s attól függ, hogy mekkora a fajsúlya, olyan magasságba emelkedik vissza. De abban a magasságban nagyon sok lélek van, ez a sok diffúz lélek, mint „csoport karma” működik. Megint csak hipotézis, de ennek az alsó, lenti szakasza nagyon sűrű sötét rezgésű, amit úgy is hívhatunk, hogy pokol, a felsőbb része magasabb rezgésű. Pl. ez lehetne a tisztítóúz, vagy sokkal magasabb rezgésű a köztes lét? Egy nagyobb, fejlettebb lélek, ha teljesítette a földi feladatát, akkor bele sem kerül a lélektengerbe, és sokkal előkelőbb utat járhat be. Ennek a léleknek a sorsa elég kacifántos lehet, nem lehet tudni, hogy mit csinál és hogyan, nem lehet tudni, hogy milyen potenciákkal rendelkezik. Azt sem tudhatjuk, hogy képes-e időlegesen/ egy nagyobb, Istentől kapott feladattal, valami olyan fajta testben jönni, ami még test, de különleges tulajdonságokkal rendelkezik. Ez milyen lényeknek lehetséges? Például Saint Germain 500 éven keresztül megjelent, 500 éven keresztül férfi formában volt, és érdekes tulajdonságai voltak, át tudta az anyagot változtatni stb... Egy felfogás szerint Saint-Germain gróf (1696? – 1784. február 27., Kassel) a 18. század egyik leghíresebb kalandora, alkimista, herbalista, kémikus, diplomata, feltaláló, költő, zeneszerző, festő, orvos, látnok és okkultista.

⁵ „A grófnak befolyásos barátai voltak, több uralkodóval ápolt jó kapcsolatot, közöttük XV. Lajos francia királlyal, III. Péter cárral, Dubarry grófnővel, Rousseau-val. A gróf finom modorú és intelligens volt, gyakran kérték ki a tanácsát fontos ügyekben. Voltaire azt mondta róla: „Egy ember, aki mindent tud, és aki soha nem hal meg”.

Ilyen és hasonló emberek/lények kiemelt szereppel bírnak, és nem tudjuk, hogy megvalósultsági fokuk mekkora, milyen lehetőségeik vannak. S mindenkinek lehetnek kiemelkedő képességei egyszer, vagy nem? Egyszerű halandónak mi lehetséges még? A lélek mit tud csinálni, amikor megszabadul a testétől, azon kívül, hogy esetleg fölvesz egy másik testet, mondjuk szolgálatképpen próbálja a többi lelket észhez téríteni. Az is lehet (?), hogy az a test, amit fölvesz, az dimenziókon keresztül akarata szerint változtatható, ahogy most idegen lényeken láthatjuk? Az emberi lélek a halála után lehet akár „idegen lény” féle is, akár több ezer féle testbe is kerülhet, attól függően, hogy mi a cél, hogy mit kell tenni. Ezek nagyon erős hipotézisek, meredek kérdések, de foglalkoztatnak, s miért ne oszthatnám meg más meredeken gondolkodókkal is? Az elvonatkoztatott jellegű irodalmakban viszont vannak rá példák, és vannak rá esetek, de ezt nem kell elhinni, elgondolkozni azért lehet.

Továbbra is feszegető kérdés/ érzés, hogy nem tudunk pontos infókat, mi a pontos további sorsunk. Mikor van végleges visszatérés, hol a határ, hogy addig mekkorák a

⁵ <https://www.lelekpalya.hu/cikkek/ezoter/az-ember-aki-sosem-hal-meg-saint-germain-grof/>

lehetőségek? Emberben és minden élő lényben ugyanaz az Istentől való lélek van, Istenből jött el, vándorlása alatt mit tudhat a magáénak, hogy tudja visszavinni magát Istenhez? Sok kérdés, kevés válasz.

Varga Péterné/ Pável Márta, katolikus hittanár, az AQUILA h.r. vezetője, 38 éve az AQUILA kat. közösség létrehozója.

Két könyve jelent meg (Akinek füle van a hallásra, az hallja meg, valamint A misztikus teológia alapjai) és egy Hazafelé címmel folyamatban van. Publikációi megtekinthetők; az AQUILA Magazinban és a Túllépés n.é. lapban, valamint a blogokban:

<https://sasmarta.blogspot.com>

<https://ufo-sas.blogspot.com>

<https://isten-az-egyetlen-remenyunk.blogspot.com>

<https://tullepes.blogspot.com>

<https://sasgondolat.blogspot.com>

Szeibert Márton

Isten megtapasztalása

Miről gondolkodom ebben az írásban? Minden tudomány axiómákra építkezik. Az alábbi gondolatok teológiai posztulátuma, hogy Isten léte az alapállapot. Ő az, aki van. (Vö.: Kiv3,14) Ez a nagybetűs Lét olyannyira körülvesz minket, és annyira evidens a jelenléte, hogy talán ez az egyik oka annak, hogy észre sem vesszük a mindent átható (immanens) szeretetét. Annak érdekében, hogy ebbe a jelenlétbe ne pusztuljunk bele, hogy a vég-

telen energia ne vegye el a szabadakarattal rendelkező létünket, Isten lehalványította önmagát, és szelíd, finom módon hatja át a világunkat. Isten megtapasztalásának egyik nehézsége tehát épp a közelsége, hogy tőle vagyunk, valahol mélyen őt hordozzuk. A másik nehézsége pedig, látszólag ellentmondásban az előzővel, éppen az, hogy távol van tőlünk. Hogy a lelkünket annyi réteg fedi már be, a lelki minőségünk annyira elnyomott állapotban van, hogy ebben a formában Istennek a színről színre való látása lehetetlen (mint már írtam, ebbe belepusztulnánk). (Vö.: Jn1,18) Ennek ellenére vallom, hogy Isten megtapasztalható a lélek érintésével, a mély belső imában, szemlélődésben, kinek-kinek a maga lelki minőségének megfelelően. A továbbiakban Isten megtapasztalásának lehetséges módjairól gondolkodom.

Van egy pszichológiai jelenség, amikor valaki nagyon vágyik valamire (valami földi apróságra), küzd érte, majd valamilyen tapasztalat hatására úgy dönt, hogy bár lett volna lehetősége azt a valamit megszerezni, de mégis lemond róla, elengedi, és nem vágyik rá többé. Ennek a lemondásnak a hatására az ember felszabadul az alól a teher alól, amit a vágyott dolog megszerzésének a nehézségei jelentettek. Egy primitív példa, hogy valaki vágyik arra, hogy sok pénzt keressen, és ezért hajlandó lenne olyan feladatokat, extra időt igénylő megbízásokat elvállalni, amik értelemszerűen lekötözik az embert. Ha elengedi ezt a vágyát, akkor a teher megszűnése szabadságérzetet, örömet okoz, arról nem beszélve, hogy a felszabadult időben egészségesebben folytathatja a magánéletét. Talán nincs is olyan földi vágy, ami ne

rakna terhet az ember vállára, és nincs olyan őszinte lemondás, ami ne adna szárnyakat a léleknek. Ez azonban egy nagyon egyszerű pszichológiai történet, és ennek ellenére a lemondás, és a lemondással párhuzamban álló „kiüresítés” (amikor egy mély imádság előtt mindent félreteszek magamból, hogy csak Istenre tudjak figyelni) Isten megtapasztalásának az egyik kulcsa. És itt áll elő az első komoly kérdés: amikor félrerakom magamból a vágyakat, terheket, gondolatokat, érzelmeket, és átadom az életemből az időt és a teret, hogy Isten kitölthesse azt, és meg is élem azt a nagyon finom és végtelenül szerető isteni simogatást, ami amúgy mindig körülvesz mindenkit, akkor valójában nem keverem-e össze az egyszerű pszichológiai reakciót, azaz a teher elengedéséből fakadó szárnyaló érzést Isten jelenlétének a megtapasztalásával? Ebben a rövid írásban erre a kérdésselvetésre is szeretnék reagálni.

Emlékszem, amikor Pável Márta, az Aquila közösség vezetője, elkezdett tanítani engem elmélkedni. Valamelyik órán kint ültünk a kertben, majd elmélkedés előtt azt mondta, hogy most menjünk be a szobába, hogy az elmélkedésben megélt magasrendű fényt ne keverjük össze a ránk sütő kellemes Nap melegével. Ez eleinte volt fontos. Azóta már sokszor volt alkalmunk a napfényben lelki magasságokat megélni. De a kérdés itt is felmerülhet: a Nap fényének a boldogító melegét nem keverjük-e össze Isten vigasztaló fényével?

Ahogy elkezdtem ezen gondolkodni, rájöttem, hogy sokkal komplexebb kérdéskörrel van szó, mint elsőre gondoltam. Két különböző szintet szeretnék most itt megkülönböztetni, amik a lelket Isten felé megnyitják. Ez nem azt jelenti, hogy csupán ez a kettő létezik, vagy hogy más felosztás nem lett volna hasznosabb, hanem csupán annyit, hogy én most ezt láttam a legpraktikusabbnak az üzenetem szempontjából.

Az első szinten olyan élményeket említek, amik az öt testi érzékszerven keresztül érik az embert, és amik valahogy rezonálnak valami lelki mélységgel, és abban a pillanatban, annak az adott embernek megnyílik tőle a lelke. Ezernyi példát felhozhatnánk: egy rózsa csodálatos illata, a legnyugvó nap szépsége, az óceán elsodró tömege, a csillagok végtelen feszítése, a kandalló melege, egy másik ember szeretetteli érintése, egy jó fűszerkeverék harmóniája, egy a lelket megnyitó zene szárnyalása... mind-mind alkalmasak lehetnek arra, hogy egy-egy ember számára kinyissanak egy csatornát Isten felé. Ezek a lelket felemelő pozitív földi élmények éppen azért csodálatosak, mert Isten szépsége tükröződik vissza bennük, még akkor is, ha csak tükör által homályosan. (Vö.: 1Kor13,12) Az egyetlen szempont, amit fontos szem előtt tartani, hogy a rózsa illata nem Isten maga. Hogy a csillagok magukba szívó borzalmas ereje nem Isten maga. Ezeknél Isten elképzelhetetlenül magasabb. Azonban hordozhatják magukban Isten jóságát, és hordozzák is. Ez a világ, amiben élünk, nem teljesen istentelen, hanem mindent áthat az ő végtelen kegyelme, éppen azért, hogy bármikor rátalálhassunk. Ha viszont megragadunk a földi szépségeknél, ha azokat hajkurásszunk, de nem nyílik ki a lelkünk Isten felé, akkor csapdába estünk. Erre mondja a keleti tanítás, hogy a világ káprázata ne ejtsen rabul minket, mert a valósághoz képest ezek csupán árnyképek. (Vö.: Platón barlanghasonlata)

Isten kegyelmére rátalálni nem egyszeri aktus. A rózsa illata nem fog az 1000-dik alkalommal is olyan lelki megrendülést okozni, mint elsőre. Ez talán azért van így, hogy folytonos továbblépésre készítsen minket, ne tapadjunk le egyetlen élménynél, hanem haladjunk tovább a finomabb, egyre valóságosabb isteni kegyelmek felé. Spirituális fejlődésre vagyunk hivatva.

Tovább kell lépnünk a rózsánál, és tovább kell lépnünk a végtelen csillagos egen is, túl a testi érzékszerveken.

De most még maradjunk kicsit ezen az első szinten.

Ezt az első szintet két csoportba érdemes osztani.

Az egyik csoport, amikor egy akármilyen spontán élmény hatására valami mély dolog kifakad a lélekből. Ez többnyire olyan élmény, ami csak egyszer idézi ezt a kegyelmi hatást elő, és annyira egyedi egy-egy lény számára, hogy erre nem tudok példát felhozni. Ugyanis itt a fizikai behatás, legyen az egy illat, egy zene, egy látvány, vagy bármi egyéb, esetleg ezek különös kombinációja, szóval ez a behatás valami nagyon mély emléket hozhat felszínre, ami nagyon egyedi arra az egy adott személyre. Egy ilyen nagyon mélyről feltörő energia átszakíthat gátakat, megnyithat Isten felé olyan csatornákat, amiknek a létezéséről nem is tudunk. Értelem-szerűen ilyen élményt tudatosan előidézni nem tudunk, de a hatása és a következményei nagyon messze hatóak lehetnek.

A másik csoportba azokat az élményeket sorolom, amik nem feltétlenül csak egyszeri és nagyon ritkán előforduló alkalmak, hanem olyan Istenre „emlékeztető” élmények, amik az emberre általánosan jellemzőek abból a szempontból, hogy – C.G. Jung által ismertté tett fogalommal élve – archetípusai (ősképei) Isten megnyilvánulásának. Például, amikor kimegyek a szobából a friss levegőre, a kellemes napfényre, és mély lélegzettel, homlokomat a Nap felé tartva igyekszem minél többet magamba szívni ebből az üdeségből, akkor kicsiben megélem azt, ahogy Platón barlangjából a rab magasabb létszintbe kiszabadul. A fény és a sötétség archetípusai mindenki számára egyértelműek, a fény a jó, a sötétség a gonosz ősképe. A szoba szűk tere ellentétben áll a kinti tág térrel, az üde levegővel, amik a szabadságot idézik fel. A korábban felsorolt példák is (a rózsától a zenéig) többnyire ebbe a második csoportba sorolhatóak. Bár ezek a kellemes érzések jóleső emlékeztetői annak, hogy Isten szabad léte mennyivel csodálatosabb a mi testi börtönlétünkénél, és sokkal gyakoribbak, mint az első csoportban említett élmények, de mélységüket, felrázó hatásukat tekintve többnyire elmaradnak az első csoporttól.

Röviden összefoglalva, az első szintben (beleértve mindkét csoportot) durva, az öt érzékszervvel felfogható jelenségek sorolhatóak, melyek olyan biológiai hatást fejtenek ki, melyek közvetve a lelket is megérinthetik.

A másik szintre, az elsővel ellentétben, olyan élményeket teszek, melyekhez nincs szükségünk az öt érzékszervünkre, hanem leülve egy üres, csendes, sötét szobába is megtapasztalhatóak.

Már megpendítettem egy példát erre: a lemondás. Ha bármilyen nemes célból valaki lemond egy földi vágyáról, akkor az olyan, mint amikor a görcsben tartott öklét kinyitja, és elengedi azt az apróságot, ami benne volt, miközben magasabb rendű lehetőségek és meglátások nyílnak meg előtte, amik boldogságot adnak, és ez az öröm hálára nyitja a szívét, ami a boldog érzést tovább fokozza. Isteni, lelki „szellő” érinti meg az embert. Finoman. Éppen annyira, hogy ha valaki később úgy akarja, gondolhatja azt is, hogy csupán egy pszichológiai reakció volt az egész, ahogy azt a bevezetőben már felvettem. A megélés pillanatában azonban épp az a gyönyörű, hogy nincs benne kétely. Hitetlen szívvel szerintem a lemondásból eredő lelki élmény sokkal sekélyebb lesz (kivéve talán, ha épp ebben a pillanatban omlik le a hitetlenség okozta gát). Mert amikor lemondok valamiről, akkor azt a valamit a lelkem

egy részéből „kiteszem”, és a „helyére” Isten fénye áramlik be. Ha nem engedem ezt a fényt áramlani, ha hitetlenséggel kiszorítom azt, ami a lemondásból eredő űrt kitöltené, akkor nem származik belőle olyan fokú felszabadulás, mint a hívő lélekben. Ennek ellenére, ha valaki nem hisz Istenben, de nem is tagadja, és képes lemondani valami önző vágyáról, és megéli a szabadság érzését, akkor szerintem – ha nem is nevezi meg – valójában Isten szeretetének egy morzsáját élte meg, a kegyelmet, amit Isten mindenkinek megad, aki engedi. Beszéltem olyan emberrel, aki azt vallotta, hogy ez a jó érzés, amit a lemondás okoz, az csupán egy biológiai reakció, semmi köze Istenhez, viszont szerinte épp ez a jó a vallásban, hogy megtanítanak ezekre az eszközökre, amik a boldog élethez kellene, de ettől még – szerinte – Isten nincs. Ezzel én nem értek egyet. Egy hasonlattal élve olyan ez, mint aki boldog lesz a városi szmog után a friss hegyi levegő megtapasztalásától, miközben tagadja a tiszta levegő létezését. Jézus azt mondta, hogy a lemondás „százannyi” jót ad már ebben a földi életben is, a túlvilágon pedig Isten Királyságát. (Vö.: Mk10,30) Szerintem a lemondás, a lelki kiüresítés, a lélek kinyitása Isten előtt, még ha nem is szinonimák, de van bennük egy közös mozzanat. Amikor valami földi dologra vágyom, akkor egy lelki csomó van bennem, egy zárvány, ami összezár. Ha ezt kioldom, ha önmagamot elengedem, ha a zárvány megszűnik, akkor az olyan, mint amikor a lélek egy összegyűrt állapotból felegyenesedik. Ez jó érzés, de épp azért jó, mert a mindenütt jelenlevő Isten tud minket így jobban áthatni. A vággyal együtt járó tehernek a lerakása nem okozna örömet, ha nem lenne jelen a Szent Isten. A teher ugyanis éppen az, hogy Ő nincs jelen, mert a görcsös akarásommal kiszorítom őt. Ha a nemlétet lerakom (a görcsöt feloldom), lét árad a helyére. (Ezért is volt lényeges az írás elején leszögezni, hogy itt az egyik axióma az, hogy Isten az alapállapot.) Ha nem ilyen dualista szemmel nézném a világot, akkor azt mondanám, hogy a földi vágy nem terhet, hanem csupán kihívást hoz magával, amiben nincs semmi rossz érzés. Én azonban azt tapasztalom, hogy bármilyen a földi világ felé mutató vágy (most nem a felfelé törő isteni vágyakról beszélek) csupán önmagunk számára akar örömet szerezni, természeténél fogva önző, és így szabadságvesztést okoz, terhet jelent, aminek az elengedése a szabadság visszatérését okozza, és a szabadság megélése szintén nem más, mint Istenélmény, mert Isten a szabadság tökéletes állapota. (Ennek az elvesztése a „bűnbeesés” következménye, ami minden földi szenvedésünknek a forrása, de ez a cikk nem erről szól.) A szabadság megélése olyan szinten okoz Istenélményt, amilyen szinten a szabadság mélységét felfogni képesek vagyunk, amilyen szinten az említett lelki „kiegyenesedés” (nevezhetjük szárnyalásnak is) megtörténik.

Úgy tűnik, nagyon megrágtam ezt a „lemondás” témakört, de valójában azért került erre ekkora hangsúly, mert ebben az írásban, mint már említettem, ez a fogalom kiterjesztésre került, és nem szigorúan az eredeti értelmében használom, hanem a lélek elcsendesülését és kinyitását is értem alatta. Ennek az az oka, hogy az elcsendesedésben egy rövid időre önmagamot, a saját gondolataimat teszem félre, amik nagyon hasonló lelki mozzanatok, mint a vágyak félrerakása, és ezért nem láttam értelmét most külön kezelni őket. A nyugalmi szemlélődő imádság első lépése a kinyitás, ami önmagam elengedését, elcsendesedését jelenti, azaz önmagamról való lemondást, majd Isten kegyelméből lelki felemelkedést, szabadságot.

Itt kezdődik el a lelki út szépsége. De bármilyen szép és boldog, ez még mindig az úton levés része, és ahogyan az *első szinten* nem keverhettük össze a földi szépségeket Istennel, ugyanúgy a lelki szépségeket sem keverhetjük össze vele. Isten fénye nem Isten maga. Mint már írtam, Istent a maga valójában ember nem képes megtapasztalni. Folyamatos finomodásról

van itt szó, emelkedésről. Ebből a perspektívából akár azt is mondhatnám, hogy annak az embernek, aki azt állította, hogy az elengedésből fakadó megkönnyebbülő érzésnek semmi köze Istenhez, – bár ebben a megfogalmazásban ez így nem igaz, de – annyiban igaz volt, hogy nem Istent magát éljük meg, hanem az ő kegyelmének a lesugárzását, a lehajló szeretetét. Ez viszont már csak afféle „szájkarate”, szórszálhasogatás, mert ha én egy másik emberrel beszélgetek, ott sem a másik embert élem meg, hanem csak a róla visszaverődő fényeket, a hangszalagjainak a rezgését, ahogyan a levegő továbbítja azokat a fülem és az agyam számára. Fizikai jelek, de nem a másik ember maga. Tehát, azt gondolom, amikor Istenélményem van, sokkal inkább a valóságos Istent élem meg, mint amikor egy másik emberrel beszélgetve a másik embert. Ezért tehát én nem félek az mondani, hogy Istennel találkoztam, noha tudom, hogy őt tökéletesen megélni az még nagyon messze van, folyamatosan haladni kell bízva az ő kegyelmében. Tudom, hogy a megélesem nagyon alacsonyrendű és gyermetes, ami beláthatatlan fejlődések előtt áll, amire nyitottnak kell lennem, hogy egyre magasabb szintű jóságát tapasztalhassam meg a mindenható Istennek.

Vannak olyan lelki sérülések, fájdalmak, amiknek az őszinte átadása, amiknek az elengedése meghaladni látszik az ember képességét. A fent említett „lemondás” lehetséges, hogy nem sikerül. A hívő lélek ilyenkor is le tud ülni, és a fájdalmát meg tudja mutatni Istennek, annak az Istennek, aki mindenhol jelen van, aki mindent betölt, mindent áthat, és akit a fájdalommal telt szív is meg tud tapasztalni. Ha csak annyit tesz valaki, hogy lefekvés előtt őszintén kiönti a bánatát, az is előfordul, hogy Isten lehajló szeretetében azon kapja magát, hogy Isten annyira előnti őt, hogy nincs jelen a fájdalom, csak a boldog vigasztaló Jóság, a teljesség, harmónia. Utána persze az ember a beidegződései és egyéb bonyolult folyamatok miatt újra visszaveheti a fájdalmát, de az már kevésbé lesz éles, kevésbé lesz fájó, már bölcsebben nyúl hozzá a kegyelem alatt álló ember, mint tette azt korábban. De másnap ebben a visszavett fájdalomban újra odafordulhat Istenhez, aki – minthogy ő az orvosok orvosa – a legtökéletesebb gyógyszert, az ő isteni fényét nyújtja a beteg lélek felé, soha nem hagy el. Az ilyen napi szintű kapcsolatban végeredményben egyre egészségesebb lélek emelkedik fel.

Végezetül, én valahogy azt érzem, hogy nincs értelme azon agyalni, hogy egy-egy élmény csupán biológiai-fizikai eredetű-e, vagy felsőbb lelki hatás, mert a lényeg sokkal inkább azon van, hogy ebből mit hozunk ki, megnyílik-e tőle a lelkünk, finomodunk-e, előrébb lépünk-e az Isten felé vezető utunkon. Mert ha igen, akkor bármilyen földi hatásról is legyen szó, jó gyümölcsöt termett, és okozhatott transzcendens élményt is. Nincs az a tudós, aki ezt a lelki tapasztalást, ennek az örömét elvehetné attól az embertől, aki azt megélte. Keresni az Istent azonban sokkal inkább érdemes önmagunkban, mint bárhol máshol, mert végeredményben a lélek legfinomabb rezgésein lehet Istennel a leginkább összekapcsolódni.

„Ne keresd kívül, fordulj vissza tenmagadhoz, az ember bensejében lakik az igazság. Ha pedig azt látnád, hogy saját természeted is változik, akkor emelkedj tenmagad fölé” (Szent Ágoston - De vera religione 39, 72).⁶

A cikk írója: Szeibert Márton mechatronikai mérnök, az AQUILA Civil Közösség tagja, helyettes vezetője, aki 16 éve végez önkéntes tevékenységet az AQUILA szervezésében. A teológia,

⁶ <https://vaciegyhazmegye.hu/letoltes/97.html> (2024.02.15.)

filozófia a kedvenc hobbijai közé tartozik. Egyéb írásai az AQUILA Magazinban és a Túllépésben olvashatóak.

Pável Márta

A GONDOLATOK AZ EMBERI TUDOMÁNY FEJLŐDÉSÉNEK TORZULÁSAIRÓL, ÉS AZ EMBERI TÁRSADALOM GONDOLKODÁSÁNAK BESZŰKÜLÉSÉRŐL

Gondolatsor, amit megerősített egy 1952-ben közzé tett beszélgetés.⁷

Ez, a kicsit science fiction stílusú írás készített gondolataim közlésére. A beszélgetés Brazíliában történt, egy idegen lényel. Ha megismerjük ezt az irodalmat, akkor erősen el kell gondolkozni azon, hogy 70 évvel ezelőtt a mai állapotokat, ameddig mára eljutottunk /lezuhanunk, tökéletesen ismertette. Mi a jövőnk? Itt különösképpen az atommal való manipulációink miatti aggodását fejtette ki a lény. Tudjuk, mindent föl lehet használni jól is, rosszul is, a tüzet is, főzni lehet vele, meg házat gyújtogatni, és az atomot is atomeróműre, meg atombombának is, és folytatnám a sort, de fölösleges. Az emberi szabad akarat és gonoszság függvénye, hogy mit akart tenni a felfedezett dolgokkal / pont ezért tartanak minket távol az idegen lények attól, hogy több dolgot megtudjunk tőlük, mert olyanok vagyunk, mint amikor a kisgyerek megtalálja a nagykést...!

Ha például külső szemmel/ egy idegen lény szemével – amit ez az írás nagyon jól leírt – szemléljük az emberiséget, akkor az ember a szívéhez kap, és azt mondja, hogy igen, ez így igaz. Eddig nem is gondoltuk, hogy milyen rossz megközelítés az, amiben járunk. Ezt a tévutat, a hatalom kezében lévő tudomány, a tudósok, a politikusok és az összes manipulált ember, foggal-körömmel védi, sőt anyagi érdeke, hatalma, egoja miatt ezt még erősíti is. Nem érdekli őket, hogy mi lesz az egész emberiséggel, mi lesz utána.

Ismétlem, ez egy kicsit science fiction, de nagyon nagy igazságtartalom van benne, és ez az igazságtartalom viszont elég fájó lehet sokaknak.

A cikk pár dolgot leír, amivel abszolút egyetértek, és mindig is így éltem, és mindig is így tanítottam. Például az, hogy egyébként fölösleges dolgokra tanítjuk az embereket ahelyett, hogy olyan dolgokat tanítanánk meg, ami nyitottá tesz, előre visz. Például a mezőgazdaságban és az állattenyésztésben a modernizálás, lehetőségek, mélységek felismerése. A mai formákban, mai felfogásunkban, viselkedésünkben a lény szerint (is) erősen eltozultan viselkedünk ahhoz képest, ami normalizálna, jobb életminőségben, egészségesebb életben tartana minket. Jelenleg szinte ezzel foglalkozik a legkevesebbet az emberiség, helyette a számítógépet, a telefont és egyébeket nyomkodnak. Láttam, hogy odáig jutottunk, hogy egyik városban a kereszteződésnél a zebra elé a földre sárgával ki van írva, hogy nézz fel, zebránál vagy (?). Itt tartunk, ezt is ki kell írni, mert különben nem tudja hol megy. Ez már a tragédia. 70 évvel ezelőtt elmondták, hogy tévedésekben vagyunk, hogy nem azzal kellene foglalkoznunk, hogy történelemben a hiteltelen egyéneket tanítjuk, mikor mit csináltak, amivel ők

⁷ <https://www.spiritufo.hu/kontakta-irodalom/ufo-irodalom/371-dino-kraspedon-egy-ganumedeszi-fol-donkivuli-tanitasa>

az emberiségnek ártottak.⁸ Viszonylag kevés idő jut, esetleg futólag ismerjük csak, s nem ennyire részletesen azt, amire jobban oda kellene figyelni. Ilyenek az eddig ismeretlen energiát kinyerhető források, a biológiai, kémiai, fizikai lehetőségeink sokkal jobb ismerete és felhasználása stb. Csak sejtjük (70 év után is) az univerzumban lévő energiaviszonyokat, és hogy mit, hogyan lehetne kitermelni. Például ahogy Tesla csinálta, sejtette, tudta? Mai napig nem tudunk sok lényeges dolgot, pl. rák, tbc, nátha, gyógyítása, járványok preventív kezelése és sok más. Nem tudjuk az agy pontos működését, a DNS is sok meglepetéssel szolgálhatna még, nem ismerjük részletesen – csak felületesen –, melyik anyag mit okoz a mi szervezetünkben. A gond nem csak ezzel van, hanem a gondolkodás rugalmatlanná tételével, kockázott lett az emberi elme, sokszor téves tudományos nézetek tanításával – amit megdönthetetlennek tálalnak...-. S ha valakik kimerészkednek ebből a szellemi börtönből, és szabadabban, nyitottabban szemlélik az egészet, akkor a többi „ráugrik” és lehetetlenné akarják tenni.

Teljesen egyetértek az idegen lénynek például azzal a tételével is, hogy nem lehet valamit úgy tálalni/ megismerni, például a tejútrendszer vagy a galaxisoknak a helyezkedését, hogy belülről szemlélem, csak távolról reális. Az objektumban tartózkodással nem lehet pontosan megállapítani sem a mozgásokat, sem az autentikus kölcsönhatásokat, sem egyéb kritériumokat közölni, mint megdönthetetlen tény...!

Több alázat és nyitott, rugalmas gondolkodás kéne a tudósoknak, egy sem működik. Inentől fogva azt gondolom, hogy – amit mindig is feszegetek itt a Túllépés lapnak a felületein is – valóban túl kell lépnünk a kereteinken, nem kell félni. Bizonyosan fájna, mert kizökkent a komfortzónánkból, a (tévedésnek) jó meleg búze van, és együtt vagyunk a tévedésben, jól érezzük magunkat, s nem lépünk. Amíg ez van, addig az emberiség szénnel fog fűteni, meg olajjal, és ölni fogja egymást, háborúzik stb.

A komfortzóna elhagyása és a rugalmas gondolkodás megengedése már előbbre vinne minket, ez az idegen lény ebben a találkozásban ezt sürgette. Azt gondolom, hogy ez minden csak nem káros, sőt nagyon hasznos lenne az egész emberiségnek.

A napokban láttam egy filmet, és már több ilyen filmet látni⁹, hogy pl. Csernobilnál vagy Japánban az erőműveknél a földrengés közben, különböző fények voltak, „ufó jelenségeket” tapasztaltak, és azt mondják, hogy sokkal

⁸ Nem azzal értek egyet, hogy ne legyen se irodalom, se történelem tanítás, hanem azzal, hogy mértékkel, a praktika és a kultúra normál/ arányos mérlegelésével.

⁹ Amik nem biztos, hogy így igazak, ez is egy hipotézis, de ha mégis így lenne?

nagyobb baj lehetett volna, ha feltételeztem ezeket a lényeket nem avatkoznak be. Ilyen és hasonló észrevételek többször elhangzanak különböző forrásokból a lényekről, hogy valamiért a katasztrófa elhárításában segítenek. Pontosan nem tudjuk, miért segítenek – sok ötletem lenne –, lehet, az ő finomabb testüknek is ugyanúgy árt a sugárzás, és nem is akarják tönkre tenni a földet. Lehet, ők most úgy veszik, hogy a hülye gyerek/ aki az ember, megtalálta a gyufát, éppen gyújtogatja a világot, ők pedig nem győznek tüzet oltani. Nekünk ezt a „játékot” talán abban kellene hagyni, de ameddig bezárjuk az agyunkat, szemünket, fülünket, és azt mondjuk, hogy pl. nincsenek más lények, nem ártunk senki másnak, csak magunknak, addig nem lépünk előre.

Ott tarunk, hogy az se érdekli az eszeveszett, idióta politikusokat, hogy viselkedésük miatt ki fog törni a harmadik világháború, és kőkorszaki szintre viszik az emberiséget – már aki megmarad. Egy a lényeg, a hatalmas egojuk miatt, nekik jól legyen. Egy tragédia az, ami felé megyünk.

Ezt a pár gondolatot ébresztőnek szánom, persze nem biztos, hogy nyitott fülekre talállok.

Varga Péterné/ Pável Márta, katolikus hittanár, az AQUILA h.r. vezetője, 38 éve az AQUILA kat. közösség létrehozója.

Két könyve jelent meg (Akinek füle van a hallásra, az hallja meg, valamint A misztikus teológia alapjai) és egy Hazafelé címmel folyamatban van. Publikációi megtekinthetők; az AQUILA Magazinban és a Túllépés n.é. lapban, valamint a blogokban:

<https://sasmarta.blogspot.com>

<https://ufo-sas.blogspot.com>

<https://isten-az-egyetlen-remenyunk.blogspot.com>

<https://tullepes.blogspot.com>

<https://sasgondolat.blogspot.com>

Rizmayer Péter

Gondolatok a szépről

A mai ember sokat ad a külső megjelenésére. A kérdésem az, hogy ez a nézőpont mindig megvolt-e az emberben. Hogy a külsőre, a testi szépségre figyelés mindig az emberiség sajátja volt-e, vagy ez nem volt így mindig. Ma már ezt nem lehet igazából bizonyítani, hiszen már a saját korunkból kiindulva értelmezzük a múltat, olyan nézőpontból látunk, tudunk látni, amit értünk, ugyanakkor a kérdés megmarad, hogy a múltban ez – még ha belelátjuk is – vajon benne volt-e.

De ez fordítva is igaz. Lehet, hogy a múltban olyan horizontok is benne voltak, működtek az őseinkben, amelyeket már elfelejtettünk, ma már nem is tudunk róla. Pl. régen az ember számára természetes volt, hogy tudott repülni, vagy hogy óriási távolságokat tesz meg egyetlen lépéssel.

Amikor valaki lebukik egy felsőbb létszintről, akkor valószínűleg elkezd felvenni vagy elkezd belemenni egy sajátosan földi látásmódba, vagy a bűnei miatt belemerül, belesodródik egy ilyenbe, és a Földre születik. Valójában egy iránytévesztésről van szó, az elbukás gyengeségéről, a kihűlő istenszeretetről, ami egyben felejtés is.

Gondoljunk abba bele, mikor Jézus sírjánál az angyal ragyog („*Tekintete olyan volt, mint a villám, öltözete meg, mint a hó*” – Mt 28,3). Ő bizonyára semmilyen földi „szép” fogalommal nem rendelkezett, Ő a fényt szórja, egyszerűen az isteni valóságból jött. Jézus pl. kifejezetten kerülte a földi (testi) szépséget, ha arra gondolunk, hogy a feltámadását megelőzően úgy nézett ki, mint egy átlagos zsidó fiatalember, emiatt kellett Júdásnak csókkal megmutatni, hogy közülük ki Jézus, mert kinézetben nem különbözött a környezetétől. De pl. egy magasabb dimenziójú lénynek, egy angyalnak már a teste is sokkal finomabb, szubtilisebb, bizonyára egészen másképp viszonyul hozzá, egészen más az élettere, a mozgási lehetősége, a testi korlátjai, de hogy hogyan viszonyul hozzá, az nem tudjuk pontosan. Ugyanakkor azt sem mondhatjuk, hogy lényegtelen, hiszen az a tudat, amely megképezte a testet, az tartja távol Istentől. Isten felé haladva a testnek egyre inkább veszítenie kell a jelentőségéből. Az is kérdés, hogy pl. a fentebbi lények mennyire értenek minket (persze ha meg akarnak érteni minket). Egy fejlett lény számára bizonyára logikátlan, érthetetlen, hogy a testet miért cicomázzuk, azt, amit pont, hogy háttérbe kellene szorítani, ami sokszor a vesztünket okozza, ami a bűnbe visz (némi túlzással olyan ez, mint amikor egy végtelen nagyságú virágzó, gyönyörű mező közepén beülünk egy fabudiba és azt 100 évre magunkra zárjuk. Miért is?). Az átlagember fejében összekuszálódott a testi szépség az igazi szellemi szépséggel. A szellemi szépség nem megfogható, nem megragadható. Ha valaki látja, az nem jelenti azt, hogy más is látja. Illetve, ha látja is, akkor is kérdés, hogy a másik mit lát, mit fog fel belőle. Emiatt ebben sokkal inkább magára marad az ember. Avilai Szent Teréz írta az önéletrajzában, hogy „*Senki sem értett meg, azt beláttam.*”¹⁰ Út közben, amikor még minden alakul, még nem erősödött meg az ember, még nincsenek gyümölcsök, akkor a legnehezebb. Amikor már gyümölcsöt terem, pl. valaki csodát tesz, akkor már nincs kérdés, hogy neki van igaza, hogy ő részesedik az isteni igazságban. De addig nagyon nagy magányban részesül.

Ismerjük, hogy sok szentnek a teste halála után (is) illatozott. Az vajon nem szép, gyönyörű? Vagy amikor odaáll az ember Pádai Szent Antal sírjához, és a lelke szinte kilő, belekerül a végtelen, fényes, Istenhez repítő térbe, az „anti-maya” folyosóba. Ez vajon nem szép, gyönyörű? Vagy Xavéri Szent Ferenc, akit Loyolai Szent Ignác a legnehezebben nyert meg Isten útjának, és amikor távoli missziós útján Ignációtól (akivel nagyon mély lelki szeretet kötötte össze) levelet kap, úgy sírt, mint egy gyerek (magától tudjuk), a levelet térden állva olvasta¹¹, az vajon nem szép, gyönyörű? Vagy Avilai Szent Teréz, akit élete során az Egyház sokat üldözött, a kitagadás szélén állt, és akit végül szenté avattak, egyháztanítói rangra emeltek, utolsó szavai azok voltak, hogy „*Az Egyház leányaként halok meg.*” „*Itt az ideje, Jegyesem, hogy lássuk egymást.*”¹² az vajon nem szép, gyönyörű? - Az idézet első feléből megrendülve érti meg az ember, hogy egész életét végig kísérte a marcangoló kétség, a gyötrellem, félelem

¹⁰ JÉZUSRÓL NEVEZETT SZENT TERÉZIA ÖSSZES MŰVEI **Önéletrajz**. Adalbertus Kuster Censor diocesanus Num. 2.932/1927., 311. o.

¹¹ José Ignacio Tellechea Idígoras, *Egyedül, gyalog Loyolai Szent Ignác élete*, Jezsuita Kiadó, 2022, 324. o.

¹² <https://www.karmelitakolostor.hu/szentjeink/avilai-szent-terez/>

szeretett Egyházának kitagadásától. A földi világ és Isten világa között óriási örökös a feszültség.

Olvastam Plótinoszról Pierre Hadot könyvét¹³, és szerintem a szerző sosem elmélkedett, azt éreztem az írásában (az idézeteken kívül, mert azok gyönyörűek), hogy kliséket próbál meg alkalmazni, azokon keresztül értelmezni Plótinoszt. De elmélkedés, elmélkedési tapasztalat nélkül ez nem megy, még a legjobb szándék mellett sem. Itt van, előttünk van, olvasható, de nem érthető meg isteni kegyelem nélkül. Itt van, de még sincs itt. Vonza az embert, de sokat kell tennie a megértésért.

A szépség egészen más egy műalkotásánál, mint pl. egy időjárási jelenség esetében. Mégis mindkettőt szépnek értékeljük. Hogy mit értünk szép alatt, azt nehéz megfogalmazni. Talán pont a sokoldalú megközelítés lehetősége miatt nehéz. Mindenki más lelki szinten van, másképp lát, mást lát szépnek. Vajon más dimenzió is ennyire széttartó, sokrétegű, vagy csak az emberi világ ilyen? Más dimenzióban (feljebb) már nincsenek ekkora különbségek?

Szerintem a szépség az a vonzalom, ami adott lelki szintünkhöz képest feljebbi jó dimenzióból árad ránk, amit még képesek vagyunk felfogni, érzékelni, különös édességgel jár át minket, mennyei boldogságot idéz elő és vonz, húz minket. Olyan, amikor a nap süt ránk, és nem zárkózunk el, hagyjuk, hogy a sugarai átjárjanak. Ami sokkal magasabban van (sokkal magasabb dimenzió), hiába gyönyörű, nem vagyunk képesek érzékelni, nem tudunk róla. Az is ugyanígy Istentől származik, és Isten van minden jó mögött, minden felfelé vonzásban Ő van, ezerféleképpen húz minket, de a szépséghez mégis a közvetlen tapasztalatot kötném, a közvetlenül érzékelhető jó, Isten felé mozdító erőt.

Ami egyedül szép, az csak isteni lehet, lelki, és csak olyan lehet, ami telítettebb, magasabb léttel bír, jelentősebb, a szépség titka talán ez, a szépséggel való találkozás ennek a megtapasztalását jelenti. A szépség az Istenben önmagunkká válás hívása. Amikor egy hegyet látunk magunk előtt és elkápráztat, egyedinek éljük meg. A szépség tapasztalata is valami egyedinek kell lennie, valami csak nekünk szólónak, amiben hirtelen önmagunkat értjük meg, és ebben a megértésben közelebb kerülünk az igazi önmagunkhoz, Istenhez. Amikor hirtelen „csökkenünk” abban az értelemben, hogy lehull egy lepel rólunk, élesebb, koncentráltabbá válunk, Isten felé pedig „megnövekszünk” azzal, hogy földi világban kevesebbet leszünk. Isten, az Isten megtapasztalása mindig egyedi, mert Isten nem lehet más, mint egyedi, a legsajátságosabb. A tömegkultúra ezért nem lehet szép, mert szembe megy önmagunk megismerésével, klisékben (pl a szerelmes kliséjébe) zár be, az általánost erősíti.

A legszebb mégis az, amikor valaki az egész életét úgy tölti le, hogy egyre közelebb kerül Istenhez, élete során enged Isten vonzásának, és amikor eljön a halála pillanata, alig várja – ahogyan Szent Teréztől olvasható is a fenti idézetben – hogy találkozzon az ő Jézusával (már a földön saját, egyedi Jézus-képet alakított ki, Jézusról már saját tapasztalata van, messzire került, túllépett az általános egyházi Jézus képen, már nincs szüksége rá, hiszen már ismeri Őt 😊).

Irodalom

¹³ Pierre Hadot, *Plótinosz avagy a tekintet egyszerűsége*, Kairosz Kiadó, Budapest, 2013.

- <https://szentiras.hu/szit>
- JÉZUSRÓL NEVEZETT SZENT TERÉZIA ÖSSZES MŰVEI Önéletrajz. Adalbertus Kuster Censor dioecesanus Num. 2.932/1927.
- José Ignacio Tellechea Idígoras, Egyedül, gyalog Loyolai Szent Ignác élete, Jezsuita Kiadó, 2022
- <https://www.karmelitakolostor.hu/szentjeink/avilai-szent-terez/>
- Pierre Hadot, Plótinosz avagy a tekintet egyszerűsége, Kairosz Kiadó, Budapest, 2013.

A cikk írója: Rizmayer Péter, a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen diplomázott magyar és esztétika szakokon. Korábban tanított, jelenleg projektmenedzserként dolgozik. 25 éve van az AQUILA Közösségben, az AQUILA Magazinban és a Tüllépésben is rendszeresen publikál.

Impresszum

Kiadó: AQUILA Civil Társulat, 1222 Budapest, Zakariás József u. 3.
Felelős kiadó: Varga Péterné/Pável Márta
Honlap: www.aquila-sas.hu
E-mail: varga.marta@aquila-sas.hu
Telefon: +36 20 7777440
Nemzetközi azonosítószám: HU ISSN 2064-7700
Fő- és felelős szerkesztő: Varga Péterné/Pável Márta,
Főszerkesztő helyettes: Szeibert Márton
Főmunkatársak, szerkesztők/lektorok:
† Nagy Varga Katalin, lektor
Rizmayerné Márkus Edit, lektor, korrektor
Pável Ágnes lektor
Oroszi - Kuzmich Kinga, korrektor
Rizmayer Péter, lektor, korrektor